

Sygn. akt I PK 318/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa H. M.
przeciwko G. Spółce Akcyjnej w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 kwietnia 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 27 czerwca 2013 r., sygn. akt IX Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie z powództwa H.M. przeciwko G. S.A. w W. na skutek apelacji strony pozwanej, zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w punkcie 2 w ten sposób, że zasądzoną tam kwotę 4.860 zł obniżył do 1.980 zł, w pozostałej części apelację oddalił oraz orzekł o kosztach postępowania.

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w części: co do punktu 2 (który utrzymał w mocy zasądzoną w punkcie 1 wyroku Sądu pierwszej

instancji kwotę 38.420,01 zł) - powyżej kwoty 24.000,00 zł oraz co do punktu 3 zaskarżonego wyroku (co do zasądzonych od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym) - powyżej kwoty 37,50 zł.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, strona pozwana wskazała na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz „uzasadnioną i obiektywną potrzebę wykładni” przepisów prawnych. Skarżąca podniosła, że potrzeba wykładni przepisów odnosi się do § 15 i 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop, stosowanych z odesłania § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 marca 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy, i wiąże się z poważnymi rozbieżnościami w ich interpretacji, których najbliższym i bezpośrednim przykładem jest fakt zdania odrębnego, które pojawiło się przy wydawaniu przez Sąd Okręgowy w K. zaskarżonego orzeczenia. W ocenie skarżącej istotne zagadnienie prawne polega na ocenie: „czy zgodna z *ratio legis* wyżej powołanych przepisów obu rozporządzeń Ministra Pracy i Polityki Socjalnej, jest taka ich interpretacja, która pozwalałaby na całkowite oderwanie zasad obliczania wysokości ekwiwalentu pieniężnego za urlop (a zatem także odszkodowania za niezgodne z prawem wypowiedzenie umowy o pracę przez pracodawcę), od faktu braku podstawy prawnej niektórych wypłaconych omyłkowo przez pracodawcę składników wynagrodzenia, które co do zasady są brane pod uwagę przy obliczaniu wspomnianych świadczeń”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1),

istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie, odrębne od uzasadnienia podstaw skargi. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r.,

III CZP 64/02 LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawiona przez skarżącego kwestia nazwana przez niego zagadnieniem prawnym nie spełnia wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zasadniczym warunkiem pozytywnego rozpoznania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest przedstawienie w jego uzasadnieniu odpowiednio skonstruowanego wyводу jurydycznego, którego w skardze pozwanego brak. W rzeczywistości w sprawie nie wiadomo nawet czy uzasadnienie skargi odnosi się do wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, czy do podstaw skargi. Jeżeli odnosi się (w zamyśle skarżącego) do podstaw, to nie ma uzasadnienia wniosku o przyjęcie. Jeżeli odnosi się do wniosku o przyjęcie, to nie ma uzasadnienia podstaw. Jeśli jest jedno i drugie (w zamyśle skarżącego), to nie wiadomo jakie fragmenty dotyczą wniosku a jakie podstaw. Jedyne wyrażenie nawiązanie do mającego w sprawie istnieć istotnego zagadnienia prawnego wskazuje, że skarżący uważa, że ono istnieje, ponieważ w sprawie zgłoszono zdanie odrębne.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazuje również na potrzebę wykładni. Dla spełnienia wymagań art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest przedstawienie, jakie poważne wątpliwości budzi wykładnia określonych przepisów prawa lub wskazanie rozbieżnych orzeczeń sądowych wydanych w oparciu o różną wykładnię tych przepisów (postanowienia Sądu

Najwyższego z 25 października 2007 r., V CSK 357/07, LEX nr 621244; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawarł jednak wyводу identyfikującego i ustosunkowującego się do istniejących wykładni, w tym zawartych w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie wskazuje również rozbieżności w orzecznictwie. Rozbieżności takiej nie stanowi złożenie w sprawie zdania odrębnego. Wątpliwości skarżącego nie są wystarczającym uzasadnieniem do przyjęcia, że w sprawie zachodzi potrzeba wykładni wskazywanych przez niego przepisów. Zauważyć również można, że powoływany przez skarżącego § 16 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U. 1997 Nr 2, poz. 14 ze zm.) stanowi jednostkę redakcyjną składającą się z kilku ustępów. Ponadto konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, niepubl.; z 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, niepubl.; z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, niepubl.; z 28 grudnia 2004 r., I PK 181/04, niepubl.; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera zatem wyводу spełniającego wskazane wyżej wymogi art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

